

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Viliama Dohňanského a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom 12.marca 2014 v Bratislave v trestnej veci obvineného **F. U. , pre prečin krádeže** podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona a iné, o návrhu obvineného na odňatie a prikázanie veci, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku trestná vec obvineného F. U. vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3 To 154/2013, tomuto súdu **sa n e o d n í m a .**

O d ô v o d n e n i e

Na Krajskom súde v Bratislave sa pod sp. zn 3To 154/2013, vedie odvolacie konanie v trestnej veci obvineného F. U. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona.

Písomným podaním z 31. januára 2014 a 6. februára 2014 (č. 1. 267-268 spisu) vzniesol obvinený F. U. námietku zaujatosti proti všetkým sudcom Krajského súdu v Bratislave a zároveň požiadal o odňatie veci príslušnému krajskému súdu a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa podľa § 23 Trestného poriadku. Svoj návrh odôvodnil tým, že uznesením Okresného súdu Bratislava III z 1. septembra 2013 bol podľa § 73 ods. 5, ods. 6 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Trestného poriadku vzatý do väzby. **Dňa 25. októbra 2013 obvinený požiadal o prepustenie z väzby na slobodu.** Okresný súd Bratislava III na základe podanej obžaloby na hlavnom pojednávaní dňa 14. novembra 2013 rozhodol rozsudkom tak, že uznal obvineného F. U. vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona a iné, za čo mu uložil

úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Proti rozsudku podal obvinený ihneď po jeho vyhlásení odvolanie.

Na hlavnom pojednávaní toho istého dňa okresný súd rozhodol uznesením, že podľa § 238 ods. 3, § 79 ods. 2 Trestného poriadku obvineného F. U. ponecháva vo väzbe za existencie dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Trestného poriadku. Proti uzneseniu podal obvinený sťažnosť, v ktorej okrem iného uviedol aj tú skutočnosť, že doposiaľ nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

Krajský súd v Bratislave unesením, sp. zn. 4Tos 137/2013, z 22. novembra 2013 na neverejnom zasadnutí sťažnosť obvineného F. U. zamietol.

Následne Okresný súd Bratislava III uznesením, sp.zn.1T 189/2013, z **11. decembra 2013** (po 47 dňoch od jej podania) žiadosť o prepustenie obvineného z väzby na slobodu zamietol. Zároveň rozhodol, že náhradu väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku ako nedostatočnú neprijal.

Proti tomuto uzneseniu obvinený podal sťažnosť, pričom poukázal na to, že prvostupňový súd nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby prednostne a urýchlene tak, ako to má na mysli ustanovenie § 2 ods. 6 Trestného poriadku.

Krajský súd v Bratislave uznesením z **2. januára 2014** sťažnosť obvineného podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti obvinený F. U. nemá dôveru v rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, a preto navrhol, aby predmetná vec bola tomuto súdu odňatá a pridelená inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Súčasťou spisu sú aj vyjadrenia všetkých sudcov Krajského súdu v Bratislave (č.l. 271 až 278) k návrhu obvineného, z ktorých vyplýva, že ani jeden sudca tohto súdu sa necíti byť zaujatý v predmetnej veci a nemá žiaden vzťah k prejednávanej veci ani k obvinenému.

Najvyšší súd ako súd najbližšie spoločne nadriadený krajským súdom Slovenskej republiky preskúmal podaný návrh v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku ako aj predložený spisový materiál a dospel k záveru, že v danom prípade nie je daný dôvod na odňatie predmetnej trestnej veci Krajskému súdu v Bratislave a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Podľa existujúcej súdnej praxe námietka zaujatosti vznesená procesnou stranou proti všetkým sudcom konkrétneho súdu sa považuje za návrh na delegáciu v zmysle ustanovenia § 23 Trestného poriadku.

Podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku **z dôležitých dôvodov** môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený.

Na odňatie a prikázanie veci (delegáciu) musí existovať dôležitý dôvod, čím sa zdôrazňuje výnimočnosť takéhoto postupu. Dôležité dôvody nie sú v zákone taxatívne uvedené, ale treba nimi rozumieť také okolnosti, ktoré v konkrétnom prípade umožnia celkove lepšie uplatniť základné zásady trestného konania a splnenie jeho účelu iným súdom toho istého druhu a stupňa, než súdom miestne príslušným. Takýmito dôvodmi sú predovšetkým okolnosti, ktoré zabezpečujú náležité zistenie skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, výchovné pôsobenie konania a čo najrýchlejšie, avšak zákonné a spravodlivé prejednanie a rozhodnutie veci.

Pri úvahách, či sú v konkrétnom prípade dané dôležité dôvody na odňatie a prikázanie veci, treba hodnotiť všetky okolnosti odôvodňujúce takýto postup vo vzájomnej súvislosti a pri posudzovaní ich opodstatnenosti a závažnosti treba prihliadať aj na význam zákonných ustanovení o príslušnosti súdov a sudcov.

Ústavným zákonom zo dňa 9. januára 1991, číslo 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd a tiež prijatím Ústavy Slovenskej republiky s účinnosťou od 1. októbra 1992 výrazne stúpol význam ustanovení o príslušnosti súdov a sudcov. Vyplýva to z článku 38 ods. 1 Listiny a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého - „nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi“. Delegácia sa preto nesmie stať

prostriedkom na porušenie práva obvineného na zákonného sudcu, ale ani prostriedkom na to, aby procesné strany určovali, kto bude zákonným sudcom v konkrétnom prípade bez splnenia zákonných podmienok podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku.

Jedným z dôvodov na postup podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku je pritom aj zaujatosť všetkých sudcov príslušného súdu. V predmetnej veci obvinený F. U. vo svojom návrhu neuviedol ani voči jednému sudcovi Krajského súdu v Bratislave žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vzbudiť podozrenie z nestranného, neobjektívneho alebo nezákonného postupu pri rozhodovaní v tejto veci.

Jediné bližšie konkretizované výhrady sa týkali senátu Krajského súdu v Bratislave v zložení JUDr. Alžbeta Horváthová, JUDr. Zuzana Molnárová, JUDr. Eva Vajdičková, ktorý rozhodoval dňa 2. januára 2014 o sťažnosti obvineného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 1T 189/2013, z 11. decembra 2013 tak, že túto sťažnosť zamietol. V odôvodnení rozhodnutia sa krajský súd podrobne vysporiadal s námietkami obvineného týkajúcich sa rozhodovania okresného súdu o väzbe.

Toto rozhodnutie Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za zákonné a správne.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod pre odňatie veci Krajskému súdu v Bratislave, pretože v danom prípade nie sú splnené podmienky na tzv. delegovanie veci inému krajskému súdu v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko nie je daný žiadny dôležitý dôvod predpokladaný týmto zákonným ustanovením, v dôsledku ktorého by mohlo byť ohrozené nestranné a zákonné prerokovanie uvedenej trestnej veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 12. marca 2014

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Alena Šišková

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová